

Caravans en Slierecht 4

Je ben 18, studeert en je hè gêên geld; dan zoek ie een bijbaontjie. Zô kwam 'k op zaeterdag achteraan de Stesjonsweg bij Gerrit Maot te waareke. Eêst zat Gerrit schuin daer tegenover, je had daer 'n boogerd tusse de bebouwing, veul laeter wier d'r een rijchie huize neergezet. Gerrit was daer gestart met 'n handel in twêêdehans oto's. Op 'n mooie dag rool die een caravan in voor een oto en verdiende hij 't nôôdige aan de verkôôp daervan. Hij was een echte handelaer die gauw aareges brôôd en veraal beleg in zag. Hij kwam in aanraoking met 't caravanmaarek Adria uit Joegoslavië. Dat maarek bestong toe nog mor pas en ze wazze blij met ellek verkôôppunt dat 'r bij kwam. Die bôômgaerd was nie handig en z'n ôôg viel toen op die lap grond achter en naest de EKS. Hij gooide de begroeiing plat, betegelde dà gedêelte en zette d'r de 'Adriachies' op. Nou kwam 'k regelmaotig bij mijn oome die daer aan 't teraain weunde, ik dronk daer dan 'n baksie, maakte een praotjie met de familie en zô ontmoette ik Gerride, ok hij wier voorzien van een bakkie koffie. Brutaol as 'k was, vroeg ik om waarek. Nou, Gerrit kon wel iemand gebruike om die caravans schôn te houwe en as 't druk was, moch 'k ok verkôôpe. 't Betaolde nie slecht en de belofte van twêê percent voor elleke verkochte caravan was wel 'n hêêle mooie. Zô 'n caravan kostte toen aal gauw tusse de 2300 en 3600 gulde, mor Gerrit was aalles behaaleve achtelijk, hij betaolde nie graeg provisie. Dus elleke keer as ik hêêmel gelukkig was met

'n verkoopgesprek, kwam hij naer binne en nam 't gesprek over. Zô sloot ik nooit een deal, maar hij juist weer wél.

Hij teerde graeg op de EKS. Ze kwamme bij hum 't teraain op, in de veronderstelling bij de EKS te zijn beland. Regelmatig wier 't ook gevraegd: "Is dut EKS?" Hij ontkende 't nooit, maar reageerde dat men 'bij' de EKS was. Gêên leuge, maor wel êëntjie op 't randje. Toch vong 'k de handelsgêest van deuze man aareg vermaakelijk.

Hum z'n bedrijfje groeide en hij wou nou toch wel 'n bord aan de kant van de weg. Aan mijn, as aankommend kunstenaer, wier gevraegd dat bord te maake op zaeterdag. Nou hà 'k inmiddels geleerd van zijn handelsgêest en vroeg hum bovenop mijn lôôn Fl.100.- Hij zurregde voor een mooi houte bord en vaaref. Al gaauw bleek dat hij 'n aander idee had, over hoe zô 'n bord d'r uit mos zien, as ik. Mijn smaak was: strakke letters, hij wou een schrêêuwerig bord. We gonge dus hier uit mekaor, die meier hà 'k al gehad. Hij vroeg 't wel trug, maor nie overtuigend genogt. Ik was dus d'n êeste waareknemer van Maot Caravans, maor nie voor lang.

Emiel Mostert